

[Gillstrup]

boligministerens forslag, som hr. Lykketoft var så venlig at støtte os i ikke kunne blive gennemført, som han nævnte det i sin ordførertale, og nu kommer der altså en fjerde tåbelighed.

Det, som er systemets krumtap, er, at man bruger den vidunderlige lovtekst, at man siger, at det reguleringsinstrument, man skal have, er LO-arbejderens løn ekskl. sociale bidrag m.v.

Det er jo et herligt kriterium. LO-arbejdere er sådan halvanden million forskellige mennesker, og man skal så tage et eller andet gennemsnit efter en eller anden statistik og anvende det på alverdens ting som biblioteksafgifter, afskrivningssatser, og hvad det nu ellers kan være, når man skal finde frem til, hvad LO-arbejderens løn har udviklet sig til. Og vi ved jo alle sammen, at der kommer flere og flere frynsegoder, som tiden går, og hvordan man så indregner dem i LO-arbejderens løn, kan jo også blive sådan en forholdsvis besværlig ting at finde ud af.

Jeg håber ikke, at LO lytter til fru Connie Hedegaard, der jo nærmest opfordrede til, at man skulle lave en bunke frynseting. Hun kaldte det LO's ansvarlighed over for det offentlige, det, at man laver fup med tallene, sådan at man kan blive fri for at skulle forhøje folkepensionen, ved, at man forhøjer lønningerne med Georg Poulsens franske lommer, eller hvad man nu ellers kan finde frem til af mærkelige ting. Og så bliver det altså ekskl. sociale bidrag, hvad det så ellers vil sige i den tekniske sammenfatning. Der er jo meget, der er socialt; f.eks. det at betale fagforeningskontingent vil nogle jo nok mene er særdeles socialt, og der er masser af andre ting, som man kan kalde sociale eller asociale. Lad mig på forhånd sige, at Fremskridtspartiet vil betragte en arbejdsmarkedspensionsordning som asocial; vi vil ikke gå med til, at det skal kaldes for sociale bidrag. Det er hamrende asocialt at give nogle mere i pension i deres alderdom, end man giver andre.

Så står der i lovteksten, som man efter disse budgetgeniers mening skal beregne efter, at »m.v.« også skal trækkes fra. Og hvad det er for et »m.v.«, der skal trækkes fra, det bliver meget spændende, når vi får set på de nøjagtige beregninger, hvad i alverden det fører til.

Men nu har man altså fundet ud af, at f.eks. LO-arbejderens løn opgjort på denne måde er et eller andet med 14 pct. højere i 1992, end den var i 1991. Og så er det selvfølgelig således, at

man i 1992 ikke fra starten kan vide, hvordan lønudviklingen vil blive i 1992. Så skal man foretage en efterregulering på et eller andet tidspunkt, som kan give anledning til en hel del gnidder-fnidder, både på den ene og på den anden måde, for der er jo ingen, der tror, at nogen som helst budgetdepartementsmand kan ramme sandt med henblik på fremtiden. Deres tal er jo altid forkerte, og derfor er situationen faktisk den, at man under alle omstændigheder skal til at lave disse ganske komplicerede efterreguleringer med virkning for folk, der for længst er døde eller kommet ud af den stilling, de var i i det pågældende år, og derfor volder det en bunke problemer.

Tilbage er så lovforslag nr. L 224, som jo er et stort og langt forslag, men som – sådan når man skal klare sig med at tale om hovedprincipperne – kan udmøntes i tre afsnit:

For det første er der folkepensionsafsnittet, og det er som bekendt Fremskridtspartiets opfattelse, at folkepensionen som udgangspunkt er alt, alt for lav. Når vi har den mening, finder vi, at det i sig selv er urimeligt, at man skal regulere folkepensionen med den samme procent som for de ting, man finder alt for høje. Og derfor er det fjollet, bare for at man skal harmonisere inden for lovgivningen, at sige, at folkepensionen skal reguleres med samme procent – folkepensionen burde reguleres med langt højere beløb – men da folkepensionen absolut set er det laveste tal, vil en regulering med de procenter, der her er tale om, føre til, at folkepensionisten i kroner og øre får langt mindre end f.eks. den arbejdsløse, eller hvem der ellers tjener 2-3 gange så meget som folkepensionisten, som derfor i kroner får en regulering, der bliver væsentlig mindre.

Dertil kommer, at folkepensionisterne først og fremmest har brug for en pristalsregulering, for folkepensionister bruger typisk hele deres indkomst, og derfor skal de meget gerne i hvert fald kunne købe det samme i supermarkedet, som de har kunnet tidligere. Så det er priserne, pensionen skal reguleres efter; det er det rigtige udgangspunkt, som hr. Skrumsager Skau er så glad for at man efter syv års forløb fik skovlen under, hvor vi dog trods alt kæmpede i fælles kamp med Det radikale Venstre i oktober 1982, men desværre ikke vandt kampen for evigt.

Hermed er jeg kommet igennem en del af mit indlæg – nu lyser lampen rødt. Jeg håber, jeg